

מלמד תינוקות ובעני לוי שנטלו מתנות כהונה ולויה. ולתור באור, על דרך התבלין החריף, שיתרונו רק כאשר הוא מערב עם כל המאכל. וכאמור, הדברים שנאמרו לכל אח בנפרד, הם בעצם שכימים לכלל ישראל; כל יהודי יש בו את הכחות לעמוד בנסיונות – להמנע ולהתרחק מהדברים הרעים ולפעל בקום ועשה בדרכים הטובים. ומעיון בברכותיו של יעקב אבינו, נתן ללמד את דרכי ההתמודדות במהלך החיים. פעמים יש לנהוג כפרכת ראובן שענינם שב ואל תעשה וכפרכת לשמעון ולוי, שענינו לחבר

לא לו שישפרו את מדותיו, ופעמים יש לנהוג בקום עשה. להתגבר על הרפיון, כגבורתו של ראובן, לרוץ למצוה כקלותו של נפתלי. ובעצות של הסתרה, לנהוג כבנימין, הזאב שפועל בערב – בזמנים של הסתר פנים, ונהנה משללו רק בהגיע הבקר – בשעות של גלוי פנים. וכן על זה הדרך בשאר ברכות האחים. הנה כי כן יעקב אבינו אמנם לא גילה לבניו את הקץ. אך הוא נתן להם את הכלים איך להגיע לקץ בבטחה. פי ידיעת המטרה והכלים הדרושים לה, הם בעצם ידיעת תכליתה וכאשר

אדם מודע לכחותיו ולתכונותיו, ועל פיהם מבין את דרכי התמודדותו בחיים, ומשתדל לנהוג על פיהם, גוברות הסכויים להצלחה במשימה, ולצלוח את הקשיים עד לאחריה. עד לקץ. ויהיו הדברים והתועלת מהם לעלוי נשמת מרת אמי שושנה בת טובה עליה השלום הכ"מ, רוח השם תניחנה בגן עדן עם שאר מנוחי ישראל. אמן כן יהי רצון.

משיחות הסגידים שליט"א

הגיש משה אליהו ש. (טל' 050.4125671)

שבת שלום ומבשר

חדש טבת - חדש הטובה הנסתרת (ב)

בשבוע שעבר הבאנו מספר "קרנים" (מאמר 1), שכותב על חדש טבת "טבת הוא סוד הטובה" וכו', והצענו דרך הפשט והרמז, בטובה שבחדש זה שבאה בהסתרה, והתבאר על דרך הבריאה, שצמיחת הפרנסה באה ממעבי האדמה – טובה ננוזה שאינה נראת כלפי חוץ. ועל דרך זה הבאנו שגם פרשיות השבוע בחדש זה, מלמדים על הטובה שבאה בלבוש של צער, כפי שהתבאר על פרשת ויגש, ונמשיך ליתר פרשיות החדש.

ובפרשת ויחי, שכבר נרמז שם בברור קשי השעבוד, מהיותה "פרשה סתומה" - אין רוח בספר התורה בין הפרשה הקודמת לפרשה זו, כדרך כל פרשיות התורה שהגלות נרמה לסגירת עיניהם של ישראל מקשי השעבוד (עין רש"י בראשית מז, כח). וכדרך שבשול הזרע וחיותו מחיבת הסתרה בחביון האדמה. גם הברכות שמברך יעקב אבינו את בניו, מופיעים בלבוש נסתר ובדמיון בעלי חיים, חלקם מהטורפים. וגם אותם בנים [ראובן, שמעון ולוי] שלא התברכו בברכות גלויות, נכונה להם ברכות עצומות בהסתרה. ומסבירים המפרשים שבתוכחתו של יעקב אבינו כלפיהם, נכללו ברכות עצומות לכלל ישראל, בכל הדורות.

ובפרשת שמות שבמהלכה מופיע הגלות בפעל, והמצרים ממררים את חיי בני ישראל בפרך, בעבדה קשה, בחמר ובלבנים ובכל עבדה בשדה, וכלפי חוץ נראה חלילה שבני ישראל נעדרו סכוי, בה בעת מתנקמת הישועה ומשה רבינו עליו השלום עומד באותה שעה לפני השם יתברך בעמק המדבר ומקבל הוראה לגאול את ישראל, התגלות שבאה במראה של סנה קוצים בוער באש והסנה איננו אכל – הסתרה בתוך הסתרה... ובסוף הפרשה מחמיר השעבוד ומגיע לשיאו, ודוקא החמרה זו מחישה את הגאולה כרקבון הזרע שמכריח את צמיחתו.

ובפרשת וארא, על אף שכבר ראו ניצוצי גאולה, עדין היו משעבדים

לפרעה. ועל אף המכות שהוריד עליו השם יתברך, נשאר בקשיות ערפון, ופעם אחר פעם הפר את הבטחותיו לשחרר את ישראל. ודוקא מהלך זה, שנראה מאכזב, היה הגורם להעצמת ישראל בעולם, כי בכל סרבנות מתעצם גלוי השם בבריאה ומתרבה כבודו יתברך, ומתגלים דרכי השגחתו בחלק נוסף בבריאה, וממילא כבודם של ישראל כבניו של המקום ברוך הוא, עלה ונתעלה. ועל דרך משל הזרע – בהתאם לחריפות האדמה, משתבחת איכות הזרע.

הנה כי כן, אופני הצער והקשי שלוו את ישראל במצרים, שכלפי חוץ נראו כדבר רע בהחלט, היו טובה נסתרת שהביאה ברכה לכל הדורות. כמו כן עצם הגלות לארץ זרה, שנוצרתה כדבר נורא, היא זו שהבטיחה את נצחיות ישראל והיא זו ששמרה את ישראל שלא יאבד בגיהנום, וזאת משום שבברית בין הבתרים, הצעה בפני אברהם אבינו עליו השלום בריחה גלות או גיהנום, ואברהם אבינו בחר בגלות, שעל ידה תהא תקומה לישראל (ועין שמות רבה נא, ז; ונחומא פקודי ח). ובזכות אותה גלות זכינו לקבל את התורה וזכה משה רבינו עליו השלום לגבר על מלאכי השרת שרצו להחזיק בה (עין שבת פח א"ב). ובזכות הגלות זכינו להטהר מחטא אדם הראשון, וכפי שמרחיב האלשיך הקדוש בפרשת לך לך (בראשית טו, יג וע"ע בפרושו לפרשת שמות) שלא היה שיך לקבל תורה כל עוד לא פסקה מישראל זהמת הנחש בחטא עץ הדעת, וחלאת זהמה זו היתה חזקה שאפילו אלף דור לא היה יכול להפסיקה, ורק שעבוד מצרים התיכה זהמה זו וזה הביא לטהרת המשלמת של ישראל במעמד הר סיני וקנו מעלה גדולה וריוח עצום, עד שבמספר מים, מאז יציאת מצרים ועד מתן תורה, הוסרה הזהמה ונטהרו ישראל לגמרי. עין בדבריו בהרחבה.

נפלאות הבורא ית"ש

מה רבו מעשיך ה' כלום בחכמה עשית

מה עשה הרב פרי להעריך נכונה את האויר?

"קראתי ספור על הגאון רבי אביגדור מילר זצ"ל כשבא לבקרו אחד מנכדיו, ומצא את הרב שראשו היה טמון לתוך הפיור שהיה מלא מים, והנכד מתבונן ומשתאה עד שהספא הוציא את ראשו מן המים, ושאלו הנכד, מה זה ועל מה זה? והספא השיב, שהיום דבר עם מישהו, והעיר שהאויר של ניו-יורק אינו נקי, ורצה לתקן דבור זה, ולנשום את האויר של ניו-יורק ולהודות לבורא על זה". (נר לרגלי דבריך"ו, פרשת בראשית, לרבי אפרים יצחק איזאק שליט"א – מורה צדק קהלת סרסל - צרפת ומחבר שו"ת "דברי אפרים")

ובקראנו זאת אנוחנו יושבי ארץ הקדש, אשר (דברים יא, יב) "עיני ה' אלקיך בה", נזכר כי על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכפלת עלינו חובה נעימה ולנו להוסיף ולהודות ששם אותנו השם יתברך בארץ ישראל הטהורה שאוירה קדוש, ומחפנים (עין בראשית קנח ע"ב), "זכה וברה מגדלת חכמים" (עין "צדור המור" בראשית מ, טו), "כי אין שום שר שולט באוירה שניחשיך עיני המעיין" (עין לרבי אברהם גלאנטי ב"קנינת סתרים" איכה א, י), "אוירה טוב וממוסף מפל האוירים לבריאת הגוף ולחכמה" (עין רד"ק תהלים פז, ג), "ומטהר הנפש" (עין "אור החיים" הקדוש ויקרא יט, כג), "שהוא אויר קדוש ואין דבר חוצץ בין ארץ ישראל לשמים כי היא רשות הגבוה מה שאין כן בחוץ לארץ שהיא ארץ העמים כלומר ששולטים שרי אמות העולם כל שר במקומו" (עין למרן החיד"א ב"נחל קדומים" בראשית מה, ו. עוד עין "יוסף תהלות" פרק פו), וְאוֹיְרָהּ מַחְכִּים בַּתּוֹרָה שֶׁבַעל פֶּה (החיד"א ע"ש טעם הדבר), ונתקדש האויר בה על ידי ראית משה רבינו עליו השלום (עין לרבי יוסף רוזין - ה"רגעובר" ב"צפנת פענח" במדבר כד, ה) ועוד רבים. ויהי רצון שארץ ישראל תסבל אותנו ונזכה לחיים טובים על אדמת הקדש.

סגולה

מאוצה לנשם פגולה יי יקושה לנשם נשם עדי

פסוקים לימי השובבי"ם

לקראת ימי השובכים הבאים עלינו לטובה מהשבוע הבא, נראה להביא מדברי רבי אליעזר פאפו בספרו "הסד לאלפים" (סימן קלא עד קלד אות כו)

ובימי השובכיים יוסף לומר אחר תפלותיו: ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי הנני מושעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבנים ושב יעקב ושהט ושאנו ואין סחריד (ויקרא מו, כו), אתה אל תירא עבדי יעקב נאם יי כי אתה אני כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתיה שמה ואתה לא אעשה כלה ויסרתיה למשפט ונקה לא אנקה (שם מו, כח). ויש עוד פסוקים ומזמורים שפזורים ומכונים לאומרים אחר התפלה, הלא בספרים.

ובעזרה בשבוע הבא נביא עוד מדבריו במלואם